

Effektivare tävlingar, prov och träningar eller enbart en stor säkerhetsrisk? Continious Loop väcker känslor och engagemang.

Vi står vid starten. Indy för dagen klädd i rosa täcke och med ett nytt "släpphalsband". Bredvid oss står två stycken Podenco Ibicenco till. De av er som sett Indy på LC-banan vet att han är taggad. Husse brukar vara det också men just denna dag med en extra touch av lätt panikångest. Tankarna snurrar i huvudet "Han har väl rätt täcke på sig?" "Shit han har ju ingen munkorg på sig!" "Fast vänta nu det behövdes ju inte här" "Och rätt täcke måste det ju vara, de andra två har ju blått samt gult täcke och plattan vi har bakom oss har samma färg".

Så hör vi orden... **Tally-Ho!**

Och där är Indy på väg ut i sitt första continious loop - lopp någonsin, dessutom på amerikansk mark.

Inför resan till USA så var allt minutiöst packat och planerat – munkorgar (inklusive extra par till båda hundarna, om något händer), täcken, licensböcker, stamtavlor, olycksfalls material – allt väl sorterat men det upptog fortfarande en stor del av bagaget.

Våra första steg på amerikansk mark var dramatiska med våra mått mätt. Hyrbilen fanns inte registrerad men ordnade sig till det allra bästa till slut.

Alla har vi väl någon sådan där sak som bara får huvudet att gå i spinn??.... En av matte's sådana saker är den hysteriskt trevliga rösten på GPS'er... Precis utkomna på den sexfiliga motorvägen ifrån flygplatsen, New York skyline flimrar förbi på vår höger

sida i den sena eftermiddagsrusningen och det är påtagligt att vi är På Väg – då talar den trevliga damen i fönsterbrädan om att "lägg dig i andra filen ifrån vänster och ta den tredje avfarten till öster om 300 meter"

Mattes automatiska respons vid denna tidpunkt till detta direktiv blev ett hysteriskt "Shut Up!"

Svaret ifrån den trevliga damen i fönsterbrädan blev det något chockartade "Route canceled, Thank You" och så försvann GPS bilden....

Popularitetsnivån var inte på topp, just där och då kan sägas... Vi slapp dock en sightseing genom hela New York då vi trots allt lyckats chansa rätt på vilken av de sex filerna vi skulle befinna oss i och färden mot Upstate New York gick vidare, rutten blev på nytt inslagen i maskinen och matte hade fått lova dyrt och heligt att stå ut med sällskapet av den Trevliga Damens under resten av resan.

Första Lure Coursing dagen skyndade vi oss ner till området för coursing efter att bedömningen i utställningsringen var klar, så att hundarna skulle hinna registreras för deltagandet. Det var fullt på fältet – och då menar vi fullt – med hundar som stod och köade runt starten. Beagle, Labrador, Mastiff, Schäfer – ja det duggade tätt med namn på raser som vi aldrig sett på något Lure Coursing fält på svenska officiella tävlingar.

Det framkom att detta var CAT lopp. Certified AKC Trial. Raser registrerade i AKC men som inte får springa officiell Lure Coursing kan efter godkända lopp få en särskild titel registrerad. Det var jättekul att titta på alla de olika raserna och se deras totalt olika sätt att ta sig runt fältet.

Nu var vi om något ännu mer förvirrade och mycket måna om att inte göra något fel så vi ville försäkra oss om reglerna för start och målgång, var banan började och slutade, när det var tillåtet att ta loss munkorg, var

startlistan fanns och vilka färger på täcken som gällde för vilken hund.

- "Har hundarna amerikansk Coursing licens?"

- "Nej, inte amerikansk licens, men här är deras registreringsnummer i AKC, deras officiella licensbok i Sverige med deras cert och championat, deras stamtavlor, pass och alla vaccinationer"

- "Hm, ok, ja det var ju bra, men de måste ha en AKC licens för coursingen för att vi skall kunna registrera resultaten ifrån tävlingarna officiellt hos AKC. Ok, så här gör vi! Är hundarna aggressiva mot andra hundar? Inte det? Bra! Då kör vi ett licenslopp för registrering i AKC innan tävlingarna startar och så lottas de med startnummer i respektive grupp de hamnar i, det är öppen klass för båda två denna gången då de inte tävlat här tidigare.

- "Ok, jaha, ja, då gör vi så. Vad är det för regler för munkorg?"

- "Munkorg? Ja, det får ni väl ha om ni vill det. Slåss hundarna på fältet då?"

- "Nej, absolut inte!"

- "Bra, då kör vi!"

Vi stoppade ner våra munkorgar igen och stod inför nästa bekymmer – färgerna på täckena... Våra röda, blå och vita färger kom vi inte långt med.

Tacksamt lånade vi täcken av våra amerikanska vänner och lade in en liten notering om att göra hemläxan bättre till nästa utlandsutflykt. Allt rör ju inte in- och utförelse regler över landsgränser, flygtider eller hyrbilstillgång när man reser med hund!

Debatten kring continious loop i Sverige handlar oftast om säkerheten och de åsikter som framförs är bland annat att hundarna kan korsa linan under loppet, vilket de kan och vilket

de gör. Att det uppstår farliga situationer i och med att luren skall dras igenom maskinen. Det senare är ett lättlost problem genom placering av maskinen.

Under de fyra tävlingsdagarna i Sampson State Park, NY, fick vi förutom möjligheten att låta våra Podenco Ibicenco's springa inte mindre än 17 continuous loop - lopp även en unik möjlighet till att se flera hundra continuous loop – lopp via alla CAT certifieringar. Dessutom fick vi gott om tid att prata med funktionärerna, se loppet ifrån pilotens vy samt se loppet utifrån domarens perspektiv. Och visst var det en stor upplevelse att se så många Podenco's springa på banan!

Ingen olycka inträffade under alla dessa lopp under de tre dagar vi stod vid fältet och när vi ställde frågor kring olycksstatistiken så framgick att ingen sådan fanns att tillgå men av alla dem som vi pratade med så var det ytterst få tillfällen de kunde minnas genom åren att det hänt olyckor med någon hund beroende på continuous loop. Givetvis har det hänt olyckor både i samband med tävlingar och träningar där hundar snubblat, halkat osv. osv. Saker vi känner igen redan idag på våra tävlingar, prov och träningar.

Den stora skillnaden vi upplevde med att tävla i Lure Coursing i USA gentemot hemma i Sverige var (förutom avsaknaden av munkorgar, tre hundar per start och rosa, gula och ljusblå täcken förstås) var givetvis med vilken effektivitet alla dessa lopp kunde genomföras under de tre dagar vi närvarade, att banornas dragning var presenterade i förväg, de flesta anmälde utställning/coursing samma dagar samt att hela lure coursing tävlingens struktur var uppbyggd mer som en turnering än en placeringslista ifrån 1-XX startande.

Det är klasser för öppen, champion, veteran. Veteranklass är för alla hundar som fyllt 6 år men det finns ingen övre gräns för ålder (dagsstatus och hälsokoll innan varje start görs för alla

starter i alla grupper). Får två hundar samma poäng i två grupper, så kallad fourtie, så kan ägarna välja att låta hundarna springa ett lopp till för poängsättning och därmed placering – eller helt enkelt singla slant om vilken hund de vill lägga på vilken placering..

Det var märkligt att leta efter startlista och sedermera resultatlistan och att se tilltalsnamnen istället för registreringsnamnen för deltagande hundar... Resultatlistor skrevs för hand och förvarades i pärmar tills de kunde registreras i AKC's system. Möjligen noterade vi också en viss skillnad gentemot hemmavid i kategorin färdmedel för genomsnittet av deltagarna ...

På lördag eftermiddag bjöd IHCUS, Ibizan Hound Club of United States, på hemlagade maträtter, fika och dricka vid en av husbilarna. Det var väldigt trevligt att mitt i en hektisk tävlingshelg med både utställningar och Lure Coursing få tid att sitta ner och prata med så många Podenco ägare ifrån USA och Canada under så avkopplade former. Arrangörer, deltagare, våra uppfödare – allihop var de väldigt måna om att vi skulle känna oss välkomna och ha det trevligt. Bortsett ifrån att vädret var oerhört mycket trevligare på plats så kändes det nästan som att vara på en av de gemytliga grillkvällarna på sommarspecialerna med SPIK här hemma.

Att ställa ut hund i USA var en spännande erfarenhet. Klassernas uppdelning är annorlunda och det går generellt fortare under bedömningen. Det ges inga skrivna kritiker så som vi är vana vid ifrån Europa. Att stå i en klass med 14 Amerikanska champions med Indy, tillsammans med ytterligare 13 stycken tikar/hanar/korthår/strävår i samma klass var en ny upplevelse för matte :-)

Vår resa var ju dock inte enbart avsedd för att åka och tävla så där lite hastigt och lustigt, den största anledningen till hela äventyret var ju att äntligen få träffa Patch, som vi delägt ifrån hans födsel tillsammans med vår uppfödare. Äntligen skulle han vara på väg hem tillsammans med oss! Varje dag efter utställningen så tillbringade Patch eftermiddagen tillsammans med oss under tiden som Lure Coursing tävlingarna pågick. Att få möjlighet att låta hundarna träffas i så många dagar innan vi packade ihop alla och vår resa tillbaka ner mot New York påbörjades, gjorde infasningen av Patch i flocken oerhört smidig.

Det var med många nya upplevelser i bagaget som vi sista dagen i Sampson State Park packade ihop våra saker på fältet och lastade in i hyrbilen. Vi var stolta över våra hundar som klarat av att anpassa sig så bra till helt andra tävlings förutsättningar än de varit med om tidigare under åren.

Med en helt annan uppbyggnad och generellt längre banor så hade både Indy och Stripper tagit poäng på coursing fälten i USA! Givetvis klappade hjärtat några slag extra för vår lilla loppa, Stripper – efter tre dagar på fältet så avslutade hon detta äventyr med att bli BIF (Best In Field, alla raser) på söndagen!

Om hon trivdes? Det var knappt så hon skakade på huvudet, i vanlig ordning ...

Inte Bara Tävlingar...

Efter vår dramatiska start av resan på flygplatsen i Newark och därefter många timmars körning så kom vi fram till Seneca Falls strax efter 23-tiden på söndag kvällen. Då hade vi varit på resande fot i ett drygt dygn och första dagen i den lilla staden tog vi det väldigt lugnt, letade reda på en större matvarubutik, besökte en djurbutik (självklart måste man det!) och åt en mycket trevlig lunch på Parkers ute servering tillsammans med hundarna och så somnade vi tiiiidigt.

För att rekognosera området vi skulle vara på, så besökte vi parken Sampson State ett par dagar innan tävlingarna började. Det blev en trevlig promenad runt hela parken och hundarna kunde svalka fötterna i vattnet, nere vid den lilla stranden. Vi hade rest iväg ifrån motellet med gott om vattenflaskor – men glömt att ta med mer än en flaska när vi gick ifrån parkeringen och resten låg kvar i bilen. Vi hittade en liten kafeteria, som dock var stängd, men dricka automaten fungerade! Tack Tack, vi köpte en flaska vatten till dyra kronor, vände oss om och gick rakt in i färskvatten stolpen... Ja ja, då visste vi ju hur de såg ut, till tävlingsdagarna!

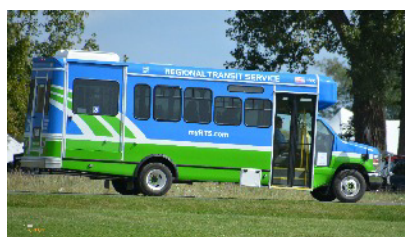

Arrangemanget runt utställningen var mycket väl genomfört. Det skiljer sig förmodligen lika mycket åt mellan de olika arrangemangen i USA, som det kan göra här hemma. För Sampson State Park så var det fyra olika kennelklubbar som arrangerade hela eventet tillsammans och de hade en dag var för respektive klubb utställning. Podenco Klubben i USA hade Supported Entry för två av dagarna, det vill säga att podenco klubben sponsrade med priser till vinnarna på kennelklubben.

Toaletterna var oerhört fräscha trots den värmen som var, det fanns service som transportbussar mellan Lure Coursing fältet och utställningsplatsen (bara att överhuvudtaget köra

utställning och Lure Coursing samma dag – och få det att fungera!) brandkår och polis fanns runt hörnet om någonting skulle hända. Även samordningen och flexibiliteten för dem som tävlade på fältet och som skulle tillbaka upp till utställningen och finaltävlingarna, det var en upplevelse som vi aldrig trodde att vi skulle erfara.

På utställningsområdet så var den absolut största skillnaden att i stort sett inga utställare satt runt ringen. Man tar sig till sin ring i tid för bedömningen, sedan lämnar man området och ger plats för nästa ras. Gytret av tält som skymmer sikten till ringen om du är besökare, så som vi är vana vid här hemifrån, fanns inte.

Efter att ha läst om området vi skulle vara i och med Mattias erfarenheter av USA då han varit i landet flera gånger tidigare med jobb, så visste vi att det skulle vara höstväder. Ungefär i stil med hur det är här hemma i Sverige under september/oktober. Höst, kalla kvällar, lite rå luft – vi packade kläder efter detta...

Det visade sig att 2015 var det varmaste året på många, många år och till långt in på kvällarna satt vi utanför vårt rum på det lilla motellet i en tunn tröja. Dagarna bjöd på sol, sol, sol, sol och värme, värme, värme. Vi fick veta att arrangemanget med de fyra kennelklubbarna genomförts under väldigt många år under samma tid på året och de hade varit med om allt ifrån ordinarie blasé höstväder, hagel och regn som i stort sett spolat bort de stora gräsmattorna i hela parken - till vinterväder med stora mängder snö. Vi insåg att vi hade en fantastisk tur som fick denna värmebölja som vårt reseväder!

Det lilla samhället Seneca Falls där vi bodde under veckan i Upstate, bjöd på oväntat många trevliga utflykter. Den lokala marknaden, Farmers Market, som vi ramlade in på en förmiddag gjorde att vi nästan ville stanna för gott... Tiden kändes som den stod still! Parkvägen längs kanalen med sin Sculpture Trail och historien om bla de första stegen av hur kvinnlig rösträtt formades i landet, det var en uppskattad

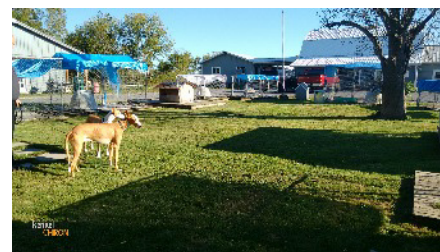
promenad för hundarna och trevlig historiekunskap för oss.

Att besöka den stora saluhallen Sanders, med frukt & grönt samt alla sorters kött och delikatesser, trevligt! Där blev det en lunch på utsidan medan hundarna uttråkat undrade vad vi höll på med.

Hemifrån är vi bortskämda med att det finns hundrastgårdar lite här och där. Det fanns ingenting sådant i närheten av Seneca Falls. Vi hittade ett ställe som hette Beverly Farm, vilket visade sig vara ett rescue center för hundar och katter. Vi frågade ägaren om vi kunde få låna en av hennes rasthagar en liten stund under ett par eftermiddagar, vilket hon gärna hjälpte till med.

Nyfikna som vi är, så pratade vi givetvis med henne en hel del och fick veta att hon förutom rescue arbetet också hade dagpassning av hundar. Kommunen hjälpte till med en del av kostnaderna för verksamheten med rescue men det hade dragits ner en hel del den sista tiden och de var i stort sett beroende av frivilliga bidrag. Under ett år passerar i snitt 400 hundar anläggningen, när vi var där hade hon 260 katter som bodde på gården. Hundarna hade egna stallar där de tillbringade kvällar och nätter, katterna gick omkring som de ville.

En av dagarna innan utställningen så åkte vi ett antal mil ner till den större staden Ithaca.

Anledningen? Den omtalade gigantiska hundgården de har där... Och det VAR en gigantisk hundgård. Det märktes att både Indy och Stripper tyckte att det var härligt att få spatsera runt i egen takt och jaga fåglar och möss utan kopplets begränsning. De flesta hundar som kom in var kastrerade, det fanns

inte många som var "raser" utan det var blandningar av de mest skilda slag.

På hemvägen ifrån Ithaca åkte vi förbi Gröna Vagnen. Mitt ute på landsvägen stod en frukt & grönt vagn. Handla det du vill och lägg pengar i burken... Givetvis var vi tvungna att handla lite druvor och ett par tomater även om det var väldigt utplockat så sent på eftermiddagen. När vi står och tittar på det lilla "kaféet" så stannar en bil till, det visade sig vara ett äldre par ifrån Kanada. Väldigt trevliga men kanske inte så uppmärksamma på samtalets innehåll... Fru utbrister entusiastiskt "Åhh, Jaså, är ni ifrån Schweiz, ja det är jag oxå, för tio generationer sedan".

När vi körde till och från tävlingsplatsen i Sampson State Park så åkte vi förbi skyltarna till Swedish Hill. En av dagarna var vi ju bara tvungna att stanna och gå in... Swedish Hill är en av de många vingårdarna som finns i området och ursprunget till namnet är just, grundarna kommer ifrån Sverige för tre generationer sedan. Mattias körde så han fick inget (!) men jag passade på att provsmaka några av vinerna och "bara för att" det var ifrån gården så köpte vi med ett par alldeles för dyra flaskor (jag hade sett samma flaskor i lokal Liquor Store till lägre peng...)

Att resa ut med hund ifrån USA är inte så krångligt – bara man har rätt stämplat på rätt papper. USA har inga pass för sina djur, det fungerar där på samma sätt som det gjorde här för måååånga år sedan. Papper, blanketter, stämplat. Rätt stämplat, på rätt papper.

När vi planerade överlämnandet av Patch ifrån Meegan så hade vi koll på läget. Trodde vi, allihop. Tid var bokad

hos hennes veterinär på måndag fm efter alla utställningsdagar och coursing. Vi bestämde att vi skulle mötas i Ithaca och den gigantiska hundparken, en timmes färd för oss var. Tiden gick under måndagsförmiddagen och till slut får vi kontakt över telefon – då visar det sig att papperen fortfarande trots allt måste skickas fysiskt via USDI och stämplat, deras motsvarighet till Jordbruksverket. Detta visste vi ju egentligen sedan Indy och Stripper importerades men vi hade under veckan som gått, fått olika direktiv ifrån hennes lokala veterinär.

Eftersom det är tidsrestriktioner inför utresa och stämplat, så kunde vi inte göra klart papperen innan tävlingarna... På måndag middag har vi två alternativ att ta ställning till; att skicka papperen upp till Albany och därifrån ner till det hotellet i New Jersey där vi skulle sova de sista dagarna eller att själva köra till Albany och gå upp till kontoret.

Postgången uteslöt vi direkt, minsta lilla upphakning någonstans så skulle vi stå med en hund utan giltiga papper för utförsel, på Newark flygplats. Efter ett tårdrypande avsked på måndag eftermiddag för både oss, Meegan och Christy så stuvade vi till slut in alla tre hundarna och satte kosan mot staten New Yorks huvudstad, Albany, 35 mil rakt ut mot kusten istället för ner mot New Jersey. Det är bra att ha marginal i sin reseplanering....!!

Det blev en lokal väg ut genom Ithaca och under många mil upplevde vi USAs lantliga omgivning, byar och mindre städer rullade förbi. Alldeles lagom till att skymningen övergick till mörker så kom vi fram till den sexfiliga motorvägen och de sista milen avverkades snabbt och lätt. Hotellet visade sig ha inkvarterat oss i bakre korridoren på ena flygeln, toaletten svämmade över första gången den användes (inte stora ärendet utträtt, tack och lov) så det blev att gå till poolområdets omklädningsrum för detta under resten av kväll/morgon och den utlovade internetuppkopplingen fungerade inte i den delen av byggnaden där vi var. Frukost kan vara så många olika saker, det har vi ju

upptäckt genom alla resor genom Europa – denna var inte i det högre skiktet av erfarenhet, om jag uttrycker mig lite försiktigt. Staten New Yorks huvudstad kunde presenterat sig bättre, för ett par vilsna hundtokar :-)

Tid var bokad på USDI kontoret kl 9 följande morgon. Jag infann mig med alla papper, betalkort och en god portion nerver. Inte kom man in på något kontor inte, en bister tjänsteman öppnade efter påringning, tog alla papper och försvann... Jaja, flyget går inte förrän i övermorgon tänkte jag, vi får väl åka tillbaka till Meegan i Painted Shadow och lämna tillbaka Patch...

Så dramatiskt blev det nu inte, efter en god stund av väntan i det lilla förrummet så kom det ut en veterinär/tjänsteman och förklarade papperen, visade stämplat och informerade om vad jag behövde fylla i mer. Fram med betalkort, vänta på kvitto – och så var vi till slut klara att fortsätta vår färd ner mot New Jersey.

Vi letade oss fram till en hundrastgård i utkanten av Albany innan vi på allvar startade vår resa tillbaka ner till New York. Här träffade vi en hundrastare, som kom med 8 hundar i en bil... Som alltid, nyfikna på hur saker fungerar så började vi prata med tjejen och vi får veta att hon hämtar hundarna hemma hos ägarna varje dag de har uppbokat och tar dem för rastning i hagen. Omfattningen av nyckelknippan i hennes bälte visade att det var fler turer som skulle göras under dagen för Hounds On The Hudson...

Efter en dryg timma satte vi oss i bilen igen och slog in adressen till hotellet i

New Jersey och beslutade att denna resväg spenderar vi uteslutande på de stora motorvägarna, vi ville fram så tidigt som möjligt under eftermiddagen. Indy's uppfödare skulle komma till New Jersey för att träffa oss!

Det var drygt två år sedan som Lisa och Nick var i Sverige och lämnade över Indy och Stripper till oss. Vi var väldigt spända på hur hundarna skulle bete sig, kom de ihåg sina första människor efter så lång tid??

Regnet föll allt tätare ju närmre New York vi kom, skymningen började smyga på igen och min planering av ett hotell "smått utanför de riktigt stora lederna, men inte för långt ifrån Newark flygplats" visade sig komma ordentligt på skam. Kanske för att jag inte hade den minsta lilla susning om hur stort det är i New York med omnejder när resan planerades... Jag tycker att jag har rest en hel del åt alla möjliga håll i världen genom åren – men USA är annorlunda...

Vi kommer slutligen fram till vårt hotell, vägen utanför som sett så beskedlig ut på bilder och kartor är fortfarande trefilig åt varje håll, vi packar in burar och väskor i rummet och tar hundarna för att rasta dem. Bara för att inse att EKORRAR finns det gott om... Aldrig i livet att någon av de tre hundarna tänkte slösa tid på att kissa, när buskar, träd, gräsmattor, trädgårdar, gångbanor – allt – var fullt med EKORRAR. För första gången på hela resan så var vi livrädda. Om ett koppel brister här, så har vi ingen hund mer... Bilarna susar förbi några tiotal meter bort, oavsett vilket håll vi går åt så är det andra bilar, fler vägar om än något mindre, fler ekorrar, hysteriska hundar...

Till slut hittade vi en liten plätt där tom Stripper bestämde sig för att det gick att kissa... Med hårt surrade koppel så tog vi oss målmedvetet tillbaka till hotellet. Stripper talade tydligt om att det är inte så lätt att vara en lantlolla med utmärkt jaktförmåga, på besök i en av världens största metropoler...

Medan vi har varit på vår våghalsiga utflykt så har Lisa och Nick hittat fram till hotellet och bestämt sig för att checka in här, de också. Nick kommer över till vårt rum och när han öppnar dörren så skäller givetvis Indy, sedan ser jag hur det säger Tick Tack och hur det fortsätter att ticka i huvudet på honom, bråkdelar av sekunder går, ögonen flackar och näsan vädrar – och så kastar han sig om halsen på Nick och om hundar alls kan gråta så stortjöt min SweetHeart av glädje över att se sin FörstaHusse igen...

Stripper? Hon lutade sig lite avmätt bakåt, kikade under lugg och såg ut som om hon värderade hur många ekorrar som möjligen medbringades – annars var hon ganska nöjd med sin plats på kuddarna i sängen... Stripper i ett nötskal!

Patch – han har aldrig mött en främling i hela sitt liv... :-)

Det blev som väntat en riktigt trevlig middag, på restaurang Carrabbas, med uppdatering så gott man nu hinner, med allt vad som hänt på var sin sida av Atlanten under de gångna åren sedan vi sågs sist. Hotellrummet fick tjäna som vardagsrum under resten av kvällen då både Nick och Lisa ville tillbringa den tiden de kunde, med hundarna också.

Vad tror ni om oddsen att Mattias efter vår första kaotiska rastning av hundarna vid hotellet, hade hittat en rastgård några kilometer ifrån hotellet?? Helt korrekt...

Det var en tacksam matte som nästa förmiddag släppte hundarna inom gallerförsatt område efter alla ekorrjakter på området runtomkring hotellet. Förmiddagen gick alldeles för

fort och det var snart dags för Lisa och Nick att bege sig mot flygplatsen och sin resa hemåt igen.

Vårt flyg hemåt gick nästa dag och vår planering för eftermiddagen innehöll exotiska stop som WallMart och PetShop... Bara för att man ska...

Tillbaka ifrån förmiddagens rastgårdsutflykt så hittar vi hela parkeringen på hotellet, överfyllt med brandbilar och brandlarmet tjuter. Jag kan bara, återigen, säga "Det ÄR precis som på film". De brandlarm vi har hört här hemma kan gå och lägga sig, det är en ljuv sommarbris jämfört med volym och styrka på det som mötte oss på parkeringen till hotellet. När vi satt i bilen med stängda dörrar så ekade det i huvudet och vibrerade i varenda muskel i kroppen. Det visade sig vara någon felkoppling i larmet och ingen brand på gång någonstans, men säkerhetsrutinerna tillät inte att de fick stänga av larmet innan allt var genom gången och kontrollerat. Tacksamheten att vi inte hade hundarna i sina burar inlåsta på rummet medan detta föregick, var stor.

Det var inte en tillfällighet att vi inte hade lämnat bilen gemensamt utan hundarna, mer än vid ett enda kort tillfälle, under hela resan. Må vara att Indy's små "olyckor" uppkommit till 99,9% i samband med Lure Coursing...

Men, bara tanken på att som utländska medborgare formulera frågan "Skulle ni kunna skicka räkning?" var tillräckligt avskräckande. Uppfinningsrikedomen i hur man förklarar för tjänstemannen på biluthyrningsfirman på flygplatsen att bilen för motsvarande 800 000 kronor saknar en del av sin inredning, hade inte fått mer näring än att vi konstaterat att Indy lämnas inte ensam i bilen!

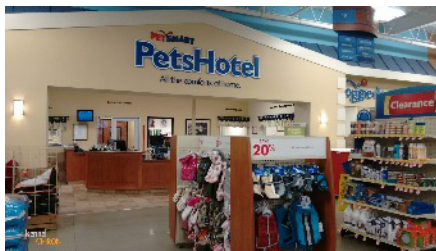
Så, för första gången på hela resan så skall vi ut och handla tillsammans!

Vi lämnar hundarna i var sin bur på hotellet med förbehållet att receptionen omedelbart ringer oss om det mot all sannolikhet skulle bli något mer utbrott av brandlarm – vi skulle inte längre bort än ett par tre kilometer.

Patch flygbur behövde kompletteras med vatten/matskål så en tur till PetSmart var givet. Ingen av oss var förberedd på vad som mötte oss när vi kom in i lokalen. Ännu en gång – det ÄR som på film. När det kommer så nära i verkligheten så blev det väldigt mycket mer jobbigt än vad bildrutan på TV kan förmedla. Att vi visste att detta är att ses som en accepterad och ”bra” verklighet gjorde oss inte bättre till mods.

Vad pratar vi om nu?

Köp katt i butik, reta dem genom rutan till deras glasbox, titta på hundarna som är på dagis i sitt akvarium rum, ta med dig en valp ur boxen, idag är det extrapris på alla ljusa. Typ.

Det var riktigt jobbigt att stå med denna verklighet rakt i ansiktet och vi insåg ännu en gång hur bortskämda våra djur generellt sett är här hemma – för att inte prata om våra egna.

Vi jämförde akvariedagiset som förmodligen kostade en rejäl slant per dag/vecka/månad med det vi sett på Beverly's rescue center i Seneca Falls. Där var det ganska små rastgårdar som många av hundarna hade under dagen när de var ute – men jag vet inte om jag skulle ha valt PetSmart som ett bättre alternativ istället.

Vi shoppade loss ordentligt med en uppsättning vatten/matskål till Patch bur, två roliga mössor ifrån WallMart

samt avslutade vår enskilda utflykt med en middag på Colonial Diner. Vi fick för oss att detta skulle kunna vara i stil med den State Diner i Ithaca där vi ätit den mest fantastiska chokladkaka som någon av oss överhuvudtaget kommit i närheten av under våra liv (JA, så god var den !!) men det var det inte. Trevlig mat dock och mätta blev vi. Kvällsturen gick till rastgården i East Brunswick igen, det var enklare och säkrare att köra de kilometerna dit än att våga sig ut i en hysterisk ekorjakt vid hotellet.

Vårt fantastiska Äventyr i USA närmade sig sitt slut och kvällen tillbringades med att packa ner priser och kläder, kontrollera burar och biljetter, tidsschema för flyg och hur vi skulle ta oss till flygplatsen. Bilen skulle lämnas åter, burar och hundar checkas in och säkerhetskontroll passeras.

Vi sov vår sista natt i USA och innan vi somnade började vi planera för när och hur vi skulle kunna ta oss tillbaka...

Avslutningsvis kan vi bara säga – var ute i väldigt mycket bättre tid än du möjligen kan föreställa dig att du skulle behöva, när du skall passera ut genom tull och säkerhetskontroll på en amerikansk flygplats. Iallfall om ditt handbagage uteslutande innehåller dina dyrbara vinster ifrån fyra dagars utställning och tre dagars lure coursing.

Det kan möjligen vara så, att säkerhetskontrollen på flygplatsen inte har samma beundran som du själv men istället en viss skepsis till bilden över vad datorskärmen för din röntgade väska visar...

Sista starten - En vemodig stund ...

Rastgården på Newark's flygplats Liten men oändligt värdefull...

Första turen till Sampson State Park

Tillbaka på svensk mark. Eller, i svensk säng, kanske är mer korrekt??!!

En liten present blev det oxå, ifrån juvelerar butiken i Seneca Fall's...

Kennel Chiron, Mattias & Charlotte

Det gick inte riktigt som vi tänkt oss....

Mattias dog i slutet av april 2016 efter många års hård kamp mot en sällsynt aggressiv form av leukemi.

Jag är så tacksam över att vi kom iväg på vårt äventyr!

Innerligt Tack! till er alla som gjorde vår fantastiska resa möjlig

/Charlotte